

at den løser Opgaven paa eget Ansvar. Det er hans Araumentation. Det er en politisk Forstaaelse, en Opfattelse af en Regjering, som sætter sin Ide, sin Politik, sin Taktik, eller hvad jeg skal kalde det, høiere end den Sag, det dreier sig om, sætter den over en Forstaaelse med de to Thing, men at det skulde have nogenstombest Betydning til Forsvar eller blot som Forsøg paa et Forsvar for, hvad der her er fket, at det skulde konstitutionelt eller sagligt kunne anføres til Begrundelse af den aldeles abnorme, uhjemlede, og jeg tør sige mod enhver forfatningsmæssig Forhandling stridende Beslutning, som Regjeringen har taget, tror jeg ikke. Den ærede Minister tog for Resten feil, naar han saade, at det er Forsvarssagen, der fra Først af var Grunden til den nuværende Konflikt. Nei, det var den ikke. Grunden til den nuværende Konflikt har den ærede Regjering selv lavet, dengang den ikke vilde fremme og ikke vilde forhandle om en midlertidig Bevillingslov, som vi havde kjendt den her siden 1849, absolut vilde have som Grundlag for Forhandlingerne et Forslag, om hvilket selv et Medlem af det andet Thing gjorde det klart, at det var konstitutionelt umuligt. Ved at Regjeringen stod, som den stod med Hensyn til de midlertidige Finantslove i 1885, er Konflikten kommen. Ellers var der ingen Konflikt kommen. Saa vare Forhandlingerne i Fællesudvalget blevne forlængede, og saa var man bleven enig, det er saa vist som Noget. Enhver, der har været med dengang, veed, at havde der været blot 14 Dage tilbage til Forhandling, saa var Enigheden ikke sprungen paa det Par Millioner, der var de to Thing imellem med Hensyn til forskellige Forsvarsforanstaltninger og Jernbaneanlæg. Men hvorfor blev man ikke enig? Fordi der ikke var Tid dertil. Da hvorfor var der ikke Tid dertil? Fordi Regjeringen ikke vilde have en midlertidig Finantslov, men i Forveien havde sørget for, at den ikke kunde komme i Stand efter hele den Maade, hvorpaa den havde stillet sig. Derimod er det rigtigt, og det har jeg mange Gange sagt, at det er Forsvarssagen — eller hvorfor skal jeg kalde den det og bruge det store Navn til disse bestandige militære Overgreb, som slet ikke have det Allermindste med Landets Forsvar at gøre, men meget snarere vil udsætte det for aldeles uberegnelige Farer i Fremtiden — altsaa de militære Overgreb, der ere Grunden til, at Konflikten holdes vedlige, for at man kan blive ved med at tilfredsstille militære Præntensioner eller Planer, eller hvad skal jeg kalde det, Øyster. For at gøre det

er det, at det militære Parti her i Landet holder denne Konflikt gaende, det vil jeg indrømme. Saa snart derfor den ærede Minister kommer ind paa politiske Grunde og siger: Jeg var nødt til at gøre det, saa forstaaer jeg det godt. Et Ministerium, der staar saaledes, som dette Ministerium staar, som jo er saaledes bundet og knyttet til visse Fraktioner her i Landet, er nødt til at gøre noget Saadant, det skal jeg villig indrømme. Men at det skulde være et juridisk, politisk, konstitutionelt eller sagligt Forsvar for, hvad der er fket, bestrider jeg. Skal der derfor stilles et Forsvar op, saa maa den ærede Minister oplyse Ting, som jeg har spurgt ham om, men som han ikke har givet nogenstombest Oplysning om. Hvorfor har den ærede Minister ikke sørget for, at Planen kunde komme tidligere frem, eller for, at Rigsdagen kunde blive indfaldt igjen, saa at vi kunde forhandle om det.

Til Slutning bemærkede den ærede Minister, at man ikke har Lov til her at tale om de mange Millioner, som Forsvaret eller de militære Foranstaltninger koste, thi det er kun 7 Millioner. Ministeren anførte som Argument for, at han skulde være berettiget til at tale saaledes, at jeg havde i et tidligere Møde, hvor der havde været Forhandling om Trafikforanstaltninger, udtalt om det af Klertallet foreslaede, at det er kun 7 Millioner og ikke mere, og hvad der er udover de 7 Millioner, er frit, det afhænger af et fremtidigt Thing, af en fremtidig Overenskomst mellem Regjering og Rigsdag, hvad der skal blive af det, om man vil have det eller ikke, det afhænger af fremtidige saglige Betragtninger. Saa, det har jeg sagt, og det var jeg fuldstændig berettiget til at sige, thi der var sikkert ingen Tvivl om, at dersom en fremtidig Rigsdag eller en fremtidig Regjering og Rigsdag ikke maatte blive enige om at gaa udover de 7 Millioner, saa vil man blive staaende ved de 7 Millioner. Jeg vil i alt Fald ikke kunne hindre dem dertil eller tvinge dem til at rykke ud med flere Benge, selv om jeg vilde. Men saaledes forholder det sig ikke her, her staar man ligeoverfor en Regjering, der erklærer, at den gjør, hvad den vil. Den høie Regjering har nemlig sagt: Her er brugt 7 Millioner, men vi trænge desuden til henimod 50 Millioner til, at gøre Planen virkelig fuldstændig og god efter vor Opfattelse. Og samtidig høre vi Dag ud og Dag ind og ogsaa i Dag af den ærede Krigsminister, at det aldeles ikke er Regjeringens Hensigt at rette sig efter Folkethingets Afstemninger, og at Bølggerne ikke forstaa noget af det, og at, naar Folkethinget siger Nei til saadanne Ne-